

Arrest

nr. 111 945 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, *die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 hebben ingediend tegen* de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat ze niet afkomstig zijn uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief

dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen afdoende argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Zo geven ze toe gelogen te hebben over hun paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk, doch wijten dit verklaard te hebben onder druk van de smokkelaar. Dergelijke stelling biedt echter geen verschoning. Op verzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. In de mate verzoekers verwijzen naar de regels opgesteld door UNHCR luidens hetwelk rekening dient gehouden te worden met het profiel van een asielzoeker en het een algemeen bekend feit is dat mensen die opgegroeid zijn in een omgeving waar zij gewoon waren hun overheid te wantrouwen, dezelfde neiging behouden t.o.v. de instanties van het land waar zij bescherming vragen, wijst de Raad er op dat de behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en wantrouwen geen reden is om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent hun identiteitsdocumenten en het asielaanvraag te geven. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielaanvraag.

Verder beperken ze zich louter tot het ontkennen en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het uiten van blote beweringen en gekunstelde post-factum verklaringen om de door hen vage, incoherente en tegenstrijdige bevonden verklaringen alsnog geloofwaardig te doen lijken. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoekers niet uit deze regio afkomstig zijn, staat dit conflict verzoekers hun terugkeer naar Pakistan niet in de weg. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 september 2013, betogen verzoekende partijen dat zij niet kunnen akkoord gaan met de beschikking waaruit blijkt dat het verzwijgen of liegen als een automatische hakbijl wordt gebruikt om de asielaanvraag af te wijzen. Zij lichten toe dat een asielzoeker geen enkel vertrouwen heeft in de autoriteiten van zijn/haar land van herkomst en dit wantrouwen meesleept naar het land waar asiel wordt aangevraagd. Verzoekende partijen wijzen erop dat rekening dient gehouden te worden met de gegronde redenen voor vrees en zij stellen dat hun verklaringen in het verzoekschrift helemaal niet *post-factum* zijn, noch blote gekunstelde verklaringen. Zij verklaren dat de broer van A. “protection officer” was, niet in hetzelfde politiestation waar zij hun klacht indienden maar in dezelfde stad. Zij vervolgen dat de bedreigingen tegenover hen op een ander ogenblik begonnen en zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal alles geprobeerd heeft om een hamer te vinden om op de nagel te kloppen. Zij besluiten dat het hele land corrupt is en, onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR, stellen dat een vluchtalternatief niet voldoende is om de asielaanvraag te weigeren.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen valabele argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 4 september 2013 opgenomen grond.

Waar zij opperen dat een asielzoeker geen enkel vertrouwen heeft in de autoriteiten van zijn/haar land van herkomst en dit wantrouwen meesleept naar het land waar asiel wordt aangevraagd, benadrukt de Raad dat de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt en wantrouwen geen reden is om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te geven. Op verzoekende partijen rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partijen dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op de vaststelling dat ze bewust informatie hebben achtergehouden over hun paspoorten en verkregen visum voor het Verenigd Koninkrijk, blijven verzoekers hier echter in gebreke en wordt hun geloofwaardigheid op algehele wijze ondermijnd. Terloops wijst de Raad er op dat het aannemelijk is dat asielzoekers bepaalde elementen en gegevens niet kunnen of durven verwoorden, om welke reden dan ook, maar *in casu* gaat het om het bewust achterhouden van gegevens in het paspoort en over een verkregen visum voor het Verenigd Koninkrijk. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat het verzwijgen of liegen over bepaalde elementen geenszins als een automatische hakbijl wordt gebruikt om de asielaanvraag af te wijzen.

Waar verzoekende partijen preciseren dat de broer van A. “protection officer” was, niet in hetzelfde politiestation waar zij hun klacht indienden maar in dezelfde stad, wijst de Raad er op dat dit gegeven niet wegneemt dat ze nooit geprobeerd hebben de politie op districts- of provinciaal niveau te contacteren over deze situatie of iemand met een meer verantwoordelijke of overkoepelende functie

binnen de politie aan te spreken over deze problemen. Dergelijke handelwijze ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging.

Wat betreft de uitleg van verzoekende partijen dat de bedreigingen tegenover hen op een ander ogenblik zijn begonnen, stelt de Raad vast dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier. Eerste verzoekende partij heeft immers uitdrukkelijk verklaard dat de dreigtelefoons begonnen zijn na de meeting die zij had met de minister na een maand en een kwart (zie gehoorverslag M.I., 9) terwijl derde verzoekende partij verklaarde dat de dreigtelefoons begonnen zijn na een week of twee nadat ze naar het politiebureau gingen (zie gehoorverslag A.H., 7). De vraagstelling was duidelijk en verzoekende partijen hebben hierop tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Bovendien wijst de Raad er op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Zo blijkt uit de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen nog tal van andere incoherente en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo leggen ze alle drie verschillende verklaringen af over wanneer de dorpsraad (Panjait) zou begonnen zijn, leggen eerste en derde verzoekende partij tegenovergestelde verklaringen af over hoeveel keer derde verzoekende partij A. zag, zijn er in de verklaringen van eerste verzoekende partij afgelegd bij de Dienst vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal incoherenties vastgesteld aangaande de omstandigheden van de diefstal, heeft eerste verzoekende partij bij de DVZ nooit melding gemaakt van de dorpsraad die hij zou hebben bijeengeroepen en kunnen er ook op het gebied van de tijdssituering van hun problemen en de datering van enkele incidenten incoherenties opgemerkt worden. Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze pertinente vaststellingen weerleggen. Het louter bevestigen van één versie van de feiten, heft de tegenstrijdigheden immers niet op. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan het relaas van verzoekende partijen niet voor waar worden aangenomen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan het asielaas van verzoekende partijen, dient de mogelijkheid op een intern hervestigingalternatief niet onderzocht te worden.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS